

PROFESSOR, DR. JUR. PETER PAGH
KØBENHAVNS UNIVERSITET, JURIDISK FAKULTE

Miljø- og Planlægningsudvalget
L 59 - Bilag 7
Offentlig

STUDIESTRÆDE 6
1455 KØBENHAVN K.
TLF: 35 32 31 27
TLF (PRIVAT): 43 44 12 38
TELEFAX: 35 32 32 04
E-mail: peter.pagh@jur.ku.dk

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg
Christiansborg
1218 København K

8. december 2004

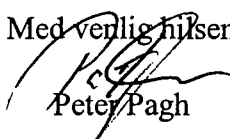
Vedr.: Lovforslag L 59 om gennemførelse af direktiv 2003/35

Idet jeg benytter lejligheden til at takke for udvalgets fremsendelse af Miljøministerens svar til min tidligere fremsendte artikel om den danske gennemførelse af VVM-direktivet, finder jeg anledning til kommentere den af Skov- og Naturstyrelsen udarbejdede besvarelse.

1. Jeg må konstatere, at Skov- og Naturstyrelsen går uden om dele af den af mig anførte kritik. Dels forholder styrelsen sig ikke til den manglende gennemførelse af VVM-direktivets definition af "projekt", der kræver at spredning af husdyrgødning eller intensiv græsning på nye marker i sig selv udgør et projekt, der skal screenes efter VVM-direktivet. Dels forholder styrelsen sig ikke til problemerne med amternes begrænsede stedlige kompetence ved vurdering af alternativer, selv om dette problem nødvendigvis bliver større, når de fleste projekter overgår til kommunerne.
2. Skov- og Naturstyrelsen ignorerer problemerne med screening og VVM-tilladelser. Et aktuelt eksempel herpå er en helt ny sag fra Svaneke bakker på Fyn, hvor en minkfarmers ansøgning om udvidelse i en samme skrivelse besvares med en VVM-tilladelse i form af at der ikke kræves VVM, men samtidigt får minkfarmeren at vide, at hans virksomhed skal lukkes med henvisning til de nye regler i naturbeskyttelsesloven om beskyttelse af EU habitat områder. Skulle man have overholdt EU-reglerne, ville der i alle tilfælde skulle foretages en vurdering af virkning på nærliggende habitatområde, som vil medføre et afslag. Men problemet starter med, at styrelsen ignorerer, at der også skal ske screening ved fornyelse af tilladelser, jf. EF-domstolens dom i C 201/02.
3. Skov- og Naturstyrelsen imødegår mine bemærkninger om, at ansøgning og vurdering skal sendes i høring med, at der ikke i Danmark og Europa er tradition for, at private ansøgere selv organiserer høring. Hertil bemærkes, at jeg aldrig har hævdet noget sådant, men blot henholdt mig til, at myndigheden efter VVM-direktivet skal sende ansøgning og miljøvurdering i offentlig høring, når myndigheden har sikret sig, at miljøvurderingen opfylder direktivets krav. Det må derfor tilrådes, at styrelsen ulejlig sig med at læse VVM-direktivets artikel 6.
4. Styrelsen åbenbart ikke forholde sig til, at de retsanvendende myndigheder har meget vanskeligt ved at anvende VVM-reglerne, hvilket et langt stykke af vejen kan forklares med, at de systematisk ikke passer med planlovens system. Såfremt man ønsker dette belyst, kunne man jo prøve at rette henvendelse til Miljøklagenævnet og Naturklagenævnet samt amternes ansvarlige miljøforvaltninger.

5. Vedrørende klageadgang giver Skov- og Naturstyrelsens svar indtryk af, at der består en almindelig klageadgang over VVM-afgørelser til Naturklagenævnet. Dette er positivt forkert i relation til afgørelser om VVM på søterritoriet, hvor der alene er klageadgang i råstofsager.
6. Til mine bemærkninger om Naturklagenævnets mulighed for at afgøre VVM-sager udtaler Skov- og Naturstyrelsen, at der ikke er tvivl om, at nævnet er et uvildigt organ, idet medlemmerne er uafhængige af instruktioner. Herved forholder man sig ikke til min indsigelse. Som det fremgår af artiklen, er jeg enig i, at nævnet må anses som "uafhængigt". Men samtidigt mener jeg, at flertallet af medlemmerne vanskeligt kan anses for "upartiske", da deres udnævnelse beror på partitilhørsforhold, som tillige afspejler sig i, hvordan medlemmerne fordeler sig i en række afgørelser. Dette forholder styrelsen sig ikke til.
7. Endeligt udlægger Skov & Naturstyrelsen Kommissionens passivitet over for de danske regler sammenholdt med de traktatbrudssager mod andre medlemsstater som en slags accept af, at de danske regler er i overensstemmelse med EU-retten. Dette er mildt sagt vildledende, hvad styrelsen må være vidende om. Der er kun ca. 25 - 30 i den enhed, som står for påtale af overtrædelser af EU's miljøregler - og heraf taler meget få dansk og savner i øvrigt forudsætninger for at vurdere holdbarheden af den danske implementering. Kommissionens passivitet kan derfor mere nærliggende tages som udtryk for manglende indsigt i den danske gennemførelse af VVM-reglerne.

Med venlig hilsen

Peter Pagh